

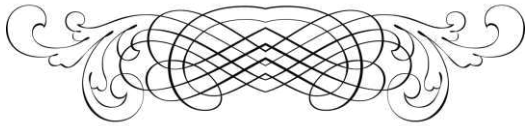
Rebecca Reed

Az én várom

Rebecca Reed

Az én váram

Copyright © Rebecca Reed

Kiadja a Red Zone

ISBN(pdf) 978-615-6485-17-5 (epub) 978-615-6485-18-2 (mobi) 978-615-6485-19-9

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalom

Első fejezet: Kékfolt és csokifagyi	5
Második fejezet: Baljós jelek, titkos szerelem	102
Harmadik fejezet: Viszlát, boldogság!.....	194
Utószó: Te az enyém, én a tiéd	262

Első fejezet: Kékfolt és csokifagyi

Néha az élet váratlan helyzet elé állít bennünket. Minden tervünk dugába dől, és felváltja valami jobb, vagy épp rosszabb. Ez történt velem is. Hogy jó lesz-e, vagy rossz? Azt egyelőre még nem tudtam.

Néhány hete a nagypapám örökre eltávozott. Mindenkit váratlanul ért, hiszen nem betegeskedett. Az örökmozgó kis öreg egyszerűen csak elaludt, és többé nem ébredt fel. Az ilyesmire nem lehet felkészülni, még akkor sem, ha tudjuk, hogy az élet elmúlással jár.

Az egész család a nagymamám nappalijában ült, és vártuk, mit szeretne bejelenteni nekünk. Apám a karosszékekben foglalt helyet egy pohár borral a kezében. Nyugodt volt, mint mindig. Szemüvegén keresztül békésen figyelte, ahogy nagyanyám leteszi a dohányzóasztalra a süteményt, majd elhelyezkedik a fotelben. Szokásához híven a szakállát simogatta, amikor elmélyülten gondolkodott.

Anyám a tízéves öcsém kezét szorongatta. David állandóan fel akart állni, hogy kimenjen a kertbe.

– Maradj nyugton! Mindjárt kimehetsz Bozonthoz – fegyelmezte anyám.

Bozont a nagyszüleim kutyája, akivel az öcsém játszani szokott. A mai napig nem jöttem rá, miért ezt a nevet adták az ebnek, hiszen rövid szőrű, egyáltalán nem volt rajta semmi bozontos. David nyaranta sok időt töltött a nagyszülőknél, így Bozonttal egészen közel álltak egymáshoz. Szinte együtt cseperedtek fel.

– Engedd csak ki, Mary! – szólalt meg a nagyi. – Őt ügysem érdeklí, amit mondani szeretnék.

Anyám elengedte az örökké nyughatatlan öcsém kezét, aki azonnal elviharzott a hátsó terasz felé. Így már négyesben ültünk egymással szemben. Anyám a nagyival, én pedig apámmal szemközt, a kanapén.

– Jamina! – nézett rám komolyan a nagymamám. – A mondandóm leginkább téged érint, és őszintén remélem, hogy nem fogsz visszautasítani.

Zavartan néztem egyik szülőmről a másikra, akik teljes nyugalomban várták a folytatást. Vajon mire készülnek?

– Mit nem utasítok vissza? – kérdeztem óvatosan.

– Nagyapád halála nagyon megviselt. Ezt mindannyian láthatjátok – tárta szét szomorúan vékony karjait a nagyi.

Valóban láttuk. A mindig vidám, kedves asszony most megtörten, fáradtan ült, és életemben először, valóban öregnek láttam.

– Úgy döntöttem, hogy szeretném rád hagyni az egész házat, természetesen a szállodával együtt – közölte a nagyi, én meg nagy szemekkel meredtem rá.

A bejelentés mellbe vágott. Erre aztán végképp nem számítottam.

– Hogy mi? – néztem végig értetlenül a jelenlévőkön. – De hát itt laksz, és még tudod vezetni a szállodát. Miért kellene rám hagynod?

Idegesen pattantam fel. Biztos voltam benne, hogy valami baj van. Miért nem mondják el? Csak akkor közöl az ember ilyet, ha búcsúzni akar.

A szüleim továbbra is csendben ültek, és engem bámultak. Látszott rajtuk, hogy őket nem lepte meg, amit hallottak. Ezek szerint már tudtak róla.

– Mit titkoltok? – kérdeztem anyámtól attól tartva, hogy a nagynak valami komoly baja lehet. Hisz mi másért döntött volna így?

– Kérlek, ülj vissza, Jamina! – intett le anya. – Nem titkolunk semmit. Egyszerűen csak a nagyi kérte, hogy ő mondhassa el neked.

Leültem, és kérdően néztem a nagymamámra, aki arcára keserű mosoly küszött.

– Nagyapád nélkül elveszettnek érzem magam. Minden rá emlékeztet. Ez a ház, a szálloda, a kert, mind-mind a közös életünk gyümölcse, és minden nap fájdalmas emlékeket ébreszt, bárhová nézek – sóhajtotta könnyes szemmel. – Ő is azt szerette volna, ha te öröklöd meg ezt az egészséget. Tudtuk, hogy képes vagy tovább vinni mindazt, amit mi itt létrehoztunk.

Annyira szívszorító volt őt így látni. Leültem mellé, és könnyezve magamhoz öleltem. Átéreztem milyen fájdalmas lehet minden egyes nap a szeretett férfi nélkül ébrednie. Már nincs, akihez szóljon, nincs, akinek elpanaszolja a fájdalmát, vagy, ha valami bosszantja. Nincs, aki megnevetteti, akivel felidézheti a rengeteg közös emléket. Senki sem várja a vacsoránál, vagy a közös ágyban. És igen, mindenhol őt láthatja. A konyhában megszerelt csapban, a kertben ültetett fákban, a kutyaházban. Mindenben, amit a nagyapám a két kezével alkotott.

Anyám is a szemeit törölgette, apám pedig továbbra is

csendben ült, és várakozott.

– Mondd, hogy nem utasítasz vissza! – kérlelt a nagyi. Szemei kipirosodtak a sírástól, ráncai elmélyültek, megtörtnek tűnt.

– Persze, hogy nem – ráztam a fejem, hisz mi mást válaszolhattam volna.

Természetesen azonnal átfutott a fejemen, hogy talán át kellett volna gondolnom, de úgysem lettem volna képes visszautasítani.

– És veled mi lesz? – kérdeztem a csontos kezét szorongatva.

– Ellához költözöm. Ő is egyedül él. A háza nagy, kényelmesen elférünk, és így legalább a városban maradhatok, és minden nap kimehetek Jack sírjához.

Ella egészen kisiskolás koruk óta a nagyi legjobb barátnője. Az asszony egy ingatlanirodát üzemeltetett, ami az egyik legnagyobbnak számított a környéken. Nagyon kedves ember, és a munkának köszönhetően máig fitt és fiatalos. El kellett ismernem, mellette jó helyen lenne a nagyim.

– Nem tudom, képes leszek-e megbirkózni a feladattal – szólaltam meg újra bizonytalanul. – És egyáltalán mikor lenne mindez?

Reméltem, bőven lesz időm megbarátkozni a gondolattal, hogy el kell hagynom Floridát, feladva eddigi életem.

– Nem muszáj azonnal ide költöznöd, kislányom – mondta apám. – Most úgyszincs szezón. Van időd felkészülni, de különben meg, szinte mindent tudsz.

– Így van. Sokszor dolgoztál már itt – bólogatott

anyám. – Nem fog nehézséget okozni a szálloda üzemeltetése, hiszen talpraesett lány vagy.

Nem akartam vitába szállni velük. A recepción állni, vagy a szobákat kitakarítani nem ugyanaz, mint az egész tizennégy szobás szállodát irányítani. Igaz, nem olyan nagy, de testközelből tapasztaltam, mennyi feladattal jár az üzemeltetése.

A birtok és a ház, melyből a nagyszüleim a hotelt alakították ki, családi örökség. Valamikor egész nagy terület tartozott hozzá, de annak egy részét már régen értékesítették, de így is hatalmas volt. A felmenők korábban az egész házat lakták, de miután a nagyszüleim birtokába került, ők leválasztottak egy lakrészt saját kerttel, ahová a nagypapával költöztek. A ház nagyobbik részét pedig hosszú időn keresztül, folyamatosan átalakították szálláshellyé. A tervük működött. A patinás épület gyorsan felkapott lett a jómódú turisták körében, így az évek során bővült egy medencével, játszótérrel a gyerekek számára, és egy csodálatos arborétumszerű kerttel, aminek a végéből ki lehetett sétálni a vízpartra.

A középiskolás éveim alatt nyaranta néhány hetet itt dolgoztam, később időnként még az egyetem alatt is. Valóban ismertem a ház minden zegzugát, és a gyönyörű kisvárost is. A problémát csak az jelentette, hogy nem terveztem Dél-Karolinába költözni. Igaz, Beaufort megye mindig közel állt a szívemhez, de nem itt képzeltem el az életem. Mást álmodtam meg magamnak.

Ella néni sikerein felbuzdulva én is arról álmodoztam, hogy egyszer egy saját ingatlanirodát nyitok otthon, Floridában. Az iskola után, tapasztalatszerzés céljából

azonnal elhelyezkedtem egy ingatlanos cégnél, ahol nagyon rövid időn belül előléptettek. Volt érzésem az értékesítéshez és az emberekhez. Szerettem a házak egyedi varázsát, és minden épületben megláttam azt az otthont, amire a vevőim vágytak. Valahogy mindig megéreztem, mit akarnak. Néhány remek ötlet és biztató szó után sikeres üzleteket kötöttem. Jól kerestem, és minden centet félretettem a jövőbeli céljaimra. Már nem sok kellett volna ahhoz, hogy elindulhassak a saját utamon.

Aztán ott volt még Scott is, a barátom. Ahogy ismerem, biztosan ki fog kelni magából, ha közlöm, hogy Karolinába költözök.

– Csak egyet kérnék – zökkentett ki a gondolataimból a nagyi. – Soha ne add el! Az ingatlan maradjon a család birtokában!

– Ez természetes. Meg sem fordulna Jamina fejében, hogy eladja a birtokot – felelte anyám helyettem is, de közben engem nézett, és várta a beleegyezésem.

– Ígérem, nem fogok megválni tőle! – bölintottam sután. A gondolataim már egészen máshol jártak.

Nos, így szembesültem életem legváratlanabb helyzetével. Lényegében nem is maradt választási lehetőségem. A szüleimnek megvolt a saját életük, házuk, munkájuk. Apám gyógyszerész kutató, anyám pedig egy bankfiókot vezet. A vendéglátás távol állt tőlük. Az öcsém pedig még túl fiatal. Egyedül én jöhöttem szóba.

De mi lesz így az álmaimmal? Lehet, mégsem az az utam, amit elképzeltem magamnak? Hogyan vezetek majd saját háztartást és egy hotelt? Lélekben nem

készültem fel ilyesmire. Anyagi megfontolásból, huszonöt évesen még mindig a szüleimnél laktam. Igaz, egy teljesen külön lakrészben, amit az apám és a nagyapám közösen alakított ki nekem a dupla garázs fölötti tetőtérben. De akkor is... Mindig is céltudatos embernek vallottam magam, de most váratlanul kizökkentettek a jól megszokott kerékvágásból, és teljesen új helyzet elé állítottak.

Nem hittem, hogy valaha is elhagyom Floridát, a barátaimat, a munkámat és Scottot. Na igen, Scott, akivel már három éve voltunk amolyan se veled, se nélküled kapcsolatban.

Egy buliban ismerkedtünk meg, ahol ő volt a házigazda. A szülei vakációzni mentek, és Scott ezt kihasználva, nagy összeröffenést rendezett a haverjainak, meg a haverjai haverjainak és az azok haverjainak. Így kerültem oda én is a barátnőimmal.

Scott elég gyorsan kiszűrt magának, és fűzni kezdett. Tetszett a magas, vékony, de izmos fiú és az állig érő haja, amit lazán hátra simítva hordott. Kedves volt, de ugyanakkor kicsit nagyképű. Azonnal eldicsekedett azzal, hogy ügyvédként dolgozik az apja mellett, és az egyik kosárlabda csapat kapitánya. Tipikus suli szépfűja, de nem zavart. Az már igen, hogy a népszerűsége miatt körberajongták a velem egykorú lányok.

Scott nem adta fel, később is kitartóan udvarolt, virágokkal kedveskedett, és gyakran elhívott randizni, míg végül beadtam a derekam. Jól megvoltunk, mindketten dolgoztunk, és szorgalmasan gyűjtögettünk. Azt hittem, megtaláltam életem párját, de a hónapok

múlásával kezdtem úgy érezni, hogy talán mégsem ő az igazi. Rá kellett jönnöm, hogy Scott egy cseppet sem figyelmes, mindig csak magára gondolt. Folyamatosan a saját terveiről beszélt, az enyémekek egyáltalán nem érdekelték, de legalább az ő terveinek részese voltam, mint csodás, otthonülő feleség. Utáltam még csak a gondolatát is, ennek ellenére kitartottam mellette.

A következő évben Scott megvette az első, saját lakását, és kérte, költözzek hozzá, amit én különböző kifogások miatt rendre visszautasítottam. Leginkább azért, mert továbbra sem éreztem szilárdnak a kapcsolatunkat. Gyakran találtam Scottot más nők társaságában, akiket rendszerint az ügyfeleinek mondott, vagy régi családi ismerősnek. Játszottam a hiszékeny barátnő szerepét, habár magam sem tudom, miért. Talán azért, mert tényleg hinni akartam neki. Egyetlen alkalommal kértem számon, amikor a lakása ajtajában futottam össze az egyik ilyen „ügyféllel”. Akkor Scott azt mondta, hogy a nő a kollégájának a barátnője, aki meglepetés bulit szervez a születésnapjára, és ezt beszélték meg. Hát persze!

Miután Scott fejéhez vágtam, hogy ne nézzen ennyire hülyének, szakítottunk. Ő hangosan kiabált velem, és ostoba, féltékeny libának nevezett. Rácsaptam az ajtót, és faképnél hagytam. Két hét sem telt el, újra kibékültünk. Bizonyítékként Scott fotókat mutatott a buliról, és elnézést kért azért, amiket mondott nekem. Hittem neki, de ez újra megerősített abban, hogy nem szabad összeköltöznöm vele. Túl sok gyanúra okot adó eset történt, amit ő rendre kimagyarázott, bennem viszont csak még több kétséget ültetett el a hűségét illetően.

Ekkor valami oknál fogva fordult a kocka, és Scott

kezdett el féltékenykedni. Miután az irodánál egyre több megbízást kaptam, Scott minden alkalommal számon kérte, hogy merre jártam, milyen a megbízóm, ki volt a vevő, nem kezdtek-e ki velem, mert szerinte egy ilyen bombázónak, mint én vagyok, senki sem tud ellenállni.

Scott hülyeségeket beszélt. Távol álltam attól, hogy bárki is bombázónak nevezhessen. Átlagos magasság, átlagos testalkat jellemzett, bár a rendszeres futásnak köszönhetően, inkább sportosnak mondtam volna magam. Egészen sötétbarna, hullámos hajam a derekamig ért, amit gyakran egyszerű copfban hordtam, mert így találtam praktikusnak. Egyedül talán a zöld szemem az, ami kicsit különlegesebbé tette a megjelenésem, de attól még nem váltam bombázóvá.

Egyre inkább fárasztott Scott féltékenykedése, sokat vitáztunk egymással. Emiatt már nem találkoztunk minden nap, megelégedtünk a heti két-három alkalommal. Most pedig, valószínűleg végleg külön fognak válni az útjaink.

– Szólnotok kellett volna, hogy mire készültök! – mondtam a szüleimnek az autóban, miután hazafelé tartottunk.

– Nem készültünk semmire. Nem a mi ötletünk volt – rázta szőke, hullámos fürtjeit anyám. – A nagyi akarta, hogy így legyen, és mi egyetértettünk vele, de a döntés egyedül a tiéd, szívem.

– De tudtátok, hogy milyen terveim vannak. Ráadásul Scottra nem is gondoltatok? – A hangom ingerülten csengett, pedig nem is haragudtam rájuk, csak már előre ideges lettem a gondolattól, hogyan fogom Scottal közölni a hírt.

– Ugyan már! Scott és te soha nem lesztek férj és feleség, ezt te is tudod – legyintett anyám. – Az a fiú megbízhatatlan, nem is tudom, miért vagytok még együtt.

Kár volt felhozni a témát. Anyám sosem bírta Scottot,

ami nem meglepő, miután Scott a legelső találkozásukkor megjegyezte, hogy korához képest milyen jól tartja magát, és csodálja a bátorságát, amiért ennyi idősen szült egy újabb gyereket. Scottnak azonnal sikerült kivívnia anyám ellenszenvét. Ráadásul a szüleim nem voltak vakok, pontosan látták, mi zajlik közöttünk, ezért időnként szóvá is tettek, miért nem dobom már ki Scottot. Apám úgy mutatta ki az ellenérzését, hogy egyszerűen csak nem vett tudomást róla. Sosem ültek le kettesben beszélgetni egy sör mellett. A köszönésen és néhány udvarias szóváltáson kívül nem igazán volt semmilyen más kapcsolat közöttük.

– Szerintem boldog leszel ott – nézett rám apa a visszapillantó tükörben. – Jól bánsz az emberekkel, kedves vagy, és szereted azt a házat. A vendéglátás neked való munka.

– Kösz, apa. Az majd kiderül – sóhajtottam, és kifelé bámultam az ablakon. Időre volt szükségem, hogy megbarátkozzak a gondolattal.

– Elköltözől otthonról? – bökött oldalba David.

– Nagyon úgy tűnik – válaszoltam egykedvűen.

– De jó, akkor lesz egy saját kecom! – örvendezett tapsikolva.

– Nana, ahhoz nekünk is lesz egy-két szavunk! – nevetett anyám. – Túl fiatal vagy a különköltözéshez.

Egy hét múlva ismét Beaufortba utaztam, hogy segítsek a nagyinak a költözésben, és el kellett mennünk az ügyvédhez is elrendezni a papírokat. Scottnak még nem mertem szólni, de nem is találkoztunk, mert állítása szerint „rendkívül elfoglalt”. Telefonon hívott, hogy megkérdezze mi újság, én pedig nem említettem a jövőbeli

fontos változásokat, mely eléggé mélyen érinteni fogja őt is. Gondoltam, jobb lesz majd személyesen közölni vele a hírt. Valójában az igazság az, hogy halogattam a dolgot. Már rég túl kellett volna esnem rajta, és akkor most kevésbé lennék ennyire feszült.

Megálltam a ház előtt, ahol már ott parkolt a költöztető kocsis. Felnéztem a hatalmas épületre, amely hamarosan az enyém lesz. Fehér deszkázott falaira lassan ráfért egy festés, habár így még patinásabbnak tűnt. Magas ablakain sötétszürke zsalugáterek díszeltek. A két bejáratot terebélyes sövényfal választotta el egymástól, és egy fehér kovácsoltvas kapun keresztül lehetett átjutni az egyik kertből a másikba. Az egész épület emeleti szintjét fehér oszlopos erkély fogta körbe, helyenként terraszra kiszélesedve, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a környékre. Az erkély alatt kávézóasztalokkal és virágokkal díszített tornác húzódott, amely a hátsó kerthez vezetett. A ház előtt formára nyírt tuják, tearózsák és páfrányok sora vezetett egészen a lépcsőig.

– Jamina! – integetett nagymamám a tornácról. – De jó, hogy jöttél! Kérlek, engedd be a költöztetőket – kiabálta, és azzal elkezdett kitárulni az ő lakrészéhez vezető elektromos kapu.

Intettem a sofőrnek, hogy hová álljon be, majd bementem a házba, ahol dobozok sorakoztak egymás hegyén-hátán.

– Ella már nagyon vár bennünket! Szia, drágám! – ölelt magához a nagy.

– Látom, nem vártál meg, és egyedül cipelted a dobozokat – dorgáltam szelíden.

– Nem egyedül, Robert segítségével – mutatott a kert felé, ahol egy középkorú férfi az egyik fa ágait metszette. – Ő a kertész, még nem találkoztál vele. Majd bemutatom, ahogy a személyzet többi tagját is. Bár van, akiket már ismersz.

Nagyi az ajtóhoz lépett, és kitárta mindkét szárnyát, hogy a költöztetők ki tudják vinni a csomagokat.

– Na jó, akkor miben segítek? – dobtam le a táskám az egyik székre.

– A gardróban van még néhány ruha, melyeket nem csomagoltam be. Ott találsz bőröndöt is – felelte a nagyi, és máris a két megtermett férfi felé fordult, akik az utasításait várták, én pedig felmentem az emeletre.

A nagyszüleim a lakrészüket rendkívül praktikusán alakították ki. A földszinten, a bejárattal szemben helyezkedett el a szalon – legalábbis ők így nevezték, ezért mindenki más is így hívta –, amely közepén kényelmes karosszékekkel körbevett, kis antik asztal állt. Balra nyílt a tágas konyha és az ebédlő, mellette egy fürdő. Jobbra a nappali, ahonnan ajtó vezetett a dolgozószobába, szemben pedig hatalmas üvegezett erkélyajtó, melyen keresztül a teraszra, és a hátsó kertbe lehetett kijutni. Az egész rendkívül tágas és világos. Az emeletre vezető lépcső szintén jobbra, a nappali fala mellett húzódott. Fent pedig három hálószoba, egy gardrób, és egy másik fürdőszoba kapott helyet. Az alagsorba a konyhából lehetett lejutni, ami korábban mosókonyhaként funkcionált, de nagypapám műhelyt varázsolt belőle. A konyha mögött pedig a garázs húzódott, felette nagy terasszal, ahova az egyik szobából lehetett kijutni.

Néhány női ruha lógott a vállfákon, melyeket gondosan behajtogattam az egyik bőröndbe. A gardrób teljesen kiürült. A nagyapám ruhái már nem voltak ott, sem a cipői. Nem lehetett egyszerű a nagyinak elcsomagolnia őket. Sőhajtottam egy nagyot, majd végigjártam a helyiségeket. Elképzelni sem tudtam, mit kezdek egyedül, ebben a nagy házban. Scott biztosan nem fog velem tartani, maximum hétvégeként látogat meg. Egy darabig. Utána rá fog jönni, hogy a távolság miatt nem működik a dolog. Már most szakítanunk kellene, de nem én akartam lenni az, aki megteszi az első lépést. Épp elég lesz a költözéssel sokkolni.

Egész héten azzal vigasztaltam magam, hogy nem leszek teljesen egyedül, hisz itt lesz a nagy és Ella is. Ráadásul a szüleim és a barátaim is bármikor eljőhetnek meglátogatni. Nem olyan borzasztó nagy a távolság.

A bőrönddel a kezemben lesétáltam a lépcsőn. A szalon lassan kiürült, már csak egy- két doboz árválkodott a fal mellett.

– Milyen figyelmetlen vagyok. Egyből befogtalak dolgozni, és meg sem kínáltalak semmivel – csicseregte a nagy a konyhából kilépve, egy tálcát egyensúlyozva a kezében. – Gyere, egyél egy-két falatot, és hoztam kávé is.

– Ugyan, van elég dolgod. Ne fáradj még ezzel is! – háritottam mosolyogva, de a kávénak igazán örültem. – Ez pedig nem nagy segítség volt – mutattam az egy szem bőröndre, amit én pakoltam be.

– Ne aggódj! Majd segíthetsz Ellánál kipakolni. Hidd el, az is fárasztó lesz. – A nagy leült az egyik székre, és

maga elé meredve kavargatta a kávéját. Nem akartam megzavarni. Hagytam, hogy gondolatban búcsúzkodjon a szeretett otthonától.

– Ugye nem zavarnak ezek a régi bútorok? – nézett fel rám.

– Már, hogy zavarnának? Semmi pénzért nem válnék meg tőlük!

– Gondoltam, talán modernebbre szeretnéd cserélni őket.

– Eszemben sincs, hisz mindegyik gyönyörű – feleltem, és így is gondoltam. – És rátok emlékeztet – tettem hozzá.

Az impozáns méretű, igazi fából készült bútorok valóban meseszépek. Némelyiket változatos faragás díszítette, a kényelmes székeket pedig fényes, apró virágmintás huzat vonta be. Ugyanolyan, mint amiből a terasz felé vezető ablakokat díszítő drapériák.

– És Bozont? Őt is magaddal viszed? – kérdeztem, miután beugrott, hogy nem láttam a kutyát az udvaron rohángálni.

– Ó, ő már Ellánál van – nevetett fel a nagy. – Ha tudnád, milyen nehéz volt meggyőzőnöm, hogy engedje be a kertjébe.

– Sejtem – kuncogtam én is, miután elképzeltem, ahogy Bozont gödröket kapar az Ella gondosan nyírt pázsitján.

– Ideje indulnunk – állt fel a nagy, majd körülnézett. – Még nem búcsúzok el, mert holnap visszajövök, hogy a szállodában is megmutogassak mindent.

– Amúgy is bármikor jöhetsz majd – fogtam meg a táskám, és a nagyiba karolva kísértáltunk a házból.

Az én autómmal vittem el Ellához, aki már az ajtóban állva irányította a költöztetőket, hogy hová pakolják a holmikat.

– Jamina! – indult el felénk a lépcsőn.

– Ella néni! De régen láttalak!

Hosszan megöleltük egymást, majd Ella bevezetett bennünket a házba.

– Vera! – fordult a nagymamám felé. – Most már otthon vagy. Lásd vendégül az unokádat!

– Látod! Egyből munkára fog – viccelődött a nagyi. – Gyere, megmutatom, ezentúl hol fogok élni.

Ella néni háza majdnem akkora volt, mint a nagyszüleimé a szálloda résszel együtt, csak éppen ő az egész házat egyedül lakta. A nagyinak egy külön lakosztály állt rendelkezésére, amit egészen barátságosan rendeztek be. A kis nappalijából a kertbe lehetett látni, ahol Bozont már az ajtóban ülve csaholt.

– Na, gyere be szépen a gazdihoz! – nyitotta ki az ajtót a nagyi, és a kutya azonnal a lábához dörgölődött örömeiben.

Bozont egy játékos, labrador keverék. Nem véletlen, hogy Daviddal olyan jól kijöttek, képesek voltak egész nap a kertben rohangálni.

– Hoztam nektek egy kis frissítőt – lépett be Ella. – Jamina, drágám! Mesélj, mi újság veled? Vera, te pedig légy szíves rendezd el a költöztetőket, mert már az utolsó dobozokat pakolják.

A nagyi sóhajtvá széttárta a karját, majd kisétált, én pedig leültem Ella nénivel. Bronzvörös, oldalra fésült rövid haja most is olyan gondosan formázott volt, mintha

most lépett ki volna a fodrászatból.

– Szegény, nagyon kivan – suttogta halkán. – Megpróbálom elterelni a figyelmét. Már egy egész sor programot kitaláltam a számára.

– Ez nagyon kedves tőled! – feleltem. – Oda kell figyelniük rá, most annyira törékeny.

– Erős nő, ne aggódj! Csak kell neki egy kis idő.

Elhallgattunk, mert lépteket hallottunk, de csak az egyik költöztető hozott be egy újabb dobozt.

– Mesélj, mi újság veled? Milyen terveid vannak a házzal? – váltott témát Ella.

– Még nincs semmi tervem. Az az igazság, hogy nagyon váratlanul ért a dolog, és még nem egészen fogtam fel – vallottam be. – Először az otthoni dolgaimat kellene elrendeznem...

– Meglesz minden szép sorban. De javaslom, ne húzd az időt. A hotelt kedvelik a turisták, ezért nem érdemes túl sokáig zárva tartani. Hidd el, jól meg fogsz élni belőle – nyugtatott Ella.

– Nem ettől tartok, csak tudod, mik voltak a terveim.

– Ugyan! – legyintett az asszony. – Ne akarj annyi gondot a nyakadba venni, ami egy ilyen ingatlaniroda üzemeltetésével jár! De, ha mégsem jön össze a vendéglátás, örömmel látlak a cégnél.

– Hát, ha már belevágok, akkor szeretném jól csinálni. Elég ciki lenne, ha csődbe vinném a családi örökséget – forgattam a szemem, amin Ella néni csak jóízűen kacagott.

Estére tényleg elfáradtam, mire nagyjából mindent kipakoltunk a dobozokból. Közben a nagyi végig oktatott,

hogy majd miket kell csinálnom, és mi az, amire nagyon oda kell figyelnem. A végén már zsongott a fejem a sok információtól, így mire végre ágyba kerültem, azonnal el is aludtam.

Másnap, miután elrendeztük a papírokat az ügyvédnél, visszamentünk a házhoz. El sem akartam hinni, hogy most már tényleg minden az enyém. Ez egy új kezdet, tele kihívással. Talán épp nekem való. Kezdtem kicsit élvezni a dolgot. Egyből a szállodával indítottunk, ahová belépve az alkalmazottak fogadtak bennünket.

– Jamina, szeretném bemutatni neked a személyzetet – vezetett oda a nagymamám a recepciós pultnál várakozó emberekhez. – Luciát és Teresát már ismered – mutatott a két mexikói származású takarítónőre, akikkel több nyarat is végig dolgoztunk együtt.

– Miss Way, örülünk, hogy itt van – üdvözölt a két nő.

Meglepett milyen hivatalosak, hiszen korábban mindig a keresztnevemen szólítottak. Lucia ötvenes, alacsonyabb, teltebb alkat, míg Teresa magas és vékony, közel a negyvenhez. Mindketten régóta dolgoztak már a nagyszüleim alkalmazásában.

– Anita a recepciósunk, Robert pedig a kertészünk, de inkább a mindenesünk – folytatta a bemutatást a nagyfi. – Mrs. Thomson, a szakácsnőnk nem tudott eljönni, mert az unokája születésnapját ünneplik, és ő süti a tortát. De vele is találkoztál már. Ő pedig Max – mutatott egy fiatal fiúra –, az éjszakásunk.

Anita kedvesen mosolygott. Bájos arcú, fiatal lány, talán néhány évvel lehetett fiatalabb nálam. Hosszú, egyenes haját épp olyan kontyba tűzve hordta, mint Lucia

és Teresa. Robert erősen ősült, kockás inget és kertésznadrágot viselt. Zsebéből egy pár kesztyű lógott ki.

– Örvendek, Miss Way – nyújtotta felém kérges kezét.

– Ha bármiben a segítségére lehetek, csak szóljon.

– Úgy lesz. Köszönöm, Robert.

– Örülök, hogy megismerhetem – szólalt meg Max is, akit első látásra is rendkívül szimpatikusnak találtam a vörös hajával és a szeplőivel.

Csak néhány udvarias szót váltottunk egymással, aztán mentünk is tovább, később úgyis lesz időnk alaposabban megismerni egymást. Az épületben nem kellett körbevezetnie a nagyinak, hisz jól ismertem. Helyette átmentünk az ő, pontosabban most már az én lakrészembe, azon belül is a dolgozószobába, ahol a nagyi a kezembe nyomott egy füzetet.

– Ebbe mindent beleírtam. A könyvelés menetét, az összes partnerünk elérhetőségét, mikor milyen munkák esedékesek, mit hol tudsz beszerezni. Egyszóval ez lehet a mankód, amíg nem rázódsz bele – magyarázta.

– Nagyi, ez szuper! Te aztán mindenre gondoltál – derült fel az arcom, és átlapoztam a füzetet.

– De persze itt leszek a szomszédban, ha bármi gondod adódna.

– A segítséged nélkül nem is mernék belevágni ebbe az egészbe.

– Lehet picit haragszol rám, amiért így felforgattam az életed.

– Szó sincs róla, hogy gondolhatsz ilyet? – Összecsuktam a füzetet, és magamhoz öleltem őt. – Ez csak a kezdeti bizonytalanság, de hamar túl leszek rajta,

és szeretném legalább olyan jól csinálni, mint ti, a nagyapával – nyugtattam az én örökké aggódó nagymamámat, de közben arra gondoltam, ha tudná, milyen gondot okozott ezzel nekem... Ám semmi pénzért nem bántottam volna meg őt.

– Jaj, majd elfelejtettem! – lépett hátra, és az asztalhoz sétált. Kihúzott egy fiókot, melyből kivett egy kulcsot, és a kezembe adta. – Az autónk kulcsa. A garázsban áll. Nekem már nincs szükségem rá. Vagy eladod, vagy megtartod. Most már az is a tiéd.

Mivel most is a saját kocsimmal jöttem, ezért nem volt szükségem másikra, de illedelmesen megköszöntem, hiszen jó szívvvel adta. Később a kertben sétáltunk, és a nagyfi ott is megmutatott mindent, ami fontos lehet.

– Robert a segítségedre lesz, de az a biztos, ha te is tudod, mit hol találsz. Mindkét kertet ő gondozza, nem csak a szállodáét, így nem lesz gondod a fűnyírással. Persze, amíg nem lesz egy férfi a háznál – tette hozzá csak úgy mellékesen.

– Akkor azt hiszem, Robert jó sokáig el lesz látva munkával – kuncogtam.

– Ne gondold! Itt Beaufortban is sok jóképű fiatalember van ám – kacintott a nagyfi, és nevetve belém karolt. Jó nagy sétát tettünk a kellemes hűvöset adó fák között.

Miután végeztünk, visszavittem Ellához, és én is ott töltöttem az éjszakát, mert már nem akartam ilyen későn útra kelni. Reggel viszont azonnal indultam vissza Floridába. Egész úton azon gondolkodtam, hogyan közöljem Scottal a hírt. Sehogy sem akaródzott vele

beszélnem, de most már nem halogathattam tovább. Végül úgy döntöttem, elhívom magamhoz vacsorára. A szüleim házában – még ha külön is lakunk – biztosan nem fog jelenetet rendezni. Hogy tüsssek rajta, azonnal tárcsáztam, és kihangosítottam.

– Helló, baby! – szólt bele Scott. – Merre vagy? Már hazaértél?

– Még úton vagyok.

– Mégis miért kellett megint leutaznod oda? A múlt héten voltál – kért számon, hiszen nem közöltem vele az utazásom okát.

– Tudod, hogy milyen rossz most a nagyinak – kezdtem volna, de Scott a szavamba vágott.

– Akkor menjen anyád ápolni a lelkét. Nem a te feladatod!

– Hogy mondhatasz ilyet?

– Nem szeretem, ha a barátnőm egyedül császkál ilyen messze tőlem – próbált szépíteni a gorombaságán.

– Oké – hagytam rá. – Azért hívtalak, mert szeretném, ha együtt vacsoráznánk.

Már azt sem bántam volna, ha elutasít. Eddig se volt túl sok hangulatom az egészhez, de Scott rögtön tett róla, hogy elvegye a maradék kedvem is.

– Az jó lenne, hisz már napok óta nem láttalak! Melyik étteremben? – kérdezte, én meg fáradtan megdörzsöltem a homlokom.

– Nem étteremben, hanem nálam.

– Hm, csak nem vágysz rám, baby?

– Csak látni akarlak – válaszoltam egykedvűen.

– Akkor hétkor nálad, oké? Most rohanok, mert már

így is elkéstem! – Azzal le is tette, meg sem várta, hogy válaszoljak.

Igen, ő Scott. Amilyen gyorsan csak tudott, lerázott, pedig hosszú ideje nem találkoztunk. Olyan jólesett volna, ha kicsit is örül nekem.

A munkahelyemen már felmondtam, és az ügyfeleimet átadtam a kollégáknak. A két legjobb barátnőmet is felhívtam, és megbeszéltük, hogy költözés előtt még összejövünk hármásban valahol. Őket sokkal jobban sajnáltam itt hagyni, mint Scottot. Ők ketten jelentették nekem az állandó vidámságot. Mindig fel tudták dobni a napom, nem volt olyan hét, hogy ne találkoztunk volna valahol hármásban, és ne tárgyaltuk volna ki a dolgainkat.

Mikor hazaértem, még senki sem volt otthon. A szüleim dolgoztak, az öcsém pedig szokás szerint valamelyik osztálytársához ment sulis után. Szétnéztem, mi van a hűtőben, mit tudnék vacsorára készíteni, de olyan fáradtnak éreztem magam, hogy inkább úgy döntöttem rendelek valamit, és akkor lesz egy kis időm pihenni, amíg Scott megérkezik.

Majd' két óra alvás után kómásan sétáltam le a lépcsőn, át a szüleimhez. Anyám már a konyhában főzött, apám pedig a tévé előtt ült, ami csak háttérzajként szolgált, mert egyébként könyvet olvasott.

– Hát felébredtél! – üdvözölt anyám. – Voltam nálad, de senki sem nyitott ajtót a kopogásra, úgyhogy inkább hagytalak. Gondolom, kimerültél a hosszú úton.

– Úgy is mondhatjuk – ásítottam egy nagyot, és leültem az asztalhoz. – Van kávé?

– Szolgáld ki magad! – tette elé a kiöntőt. – Te is kérsz, drágám? – kérdezte apámat, aki szintén kiült hozzánk, a konyhába.

– Nem, én aludni szeretnék az éjszaka – ingatta apám a fejét. – Na, mesélj, hogy ment? – szegezte rám a tekintetét.

– Flottul – vontam meg a vállam.

– Látom, el vagy kenődve, pedig ez egy nagyon jó lehetőség, kislányom. Nincs okod szomorkodni.

– Nem vagyok szomorú, apa. Csak még nem tértem magamhoz. De ez mindjárt segít – emeltem meg a bögrémet.

– Gyakran meglátogatunk majd – próbált vigasztalni anyám is, holott valóban nem voltam szomorú, csak feszült Scott miatt. Ezt viszont nem akartam közölni velük.

– Hé, nincs semmi bajom, nyugi! – állítottam le őket. – A nagyit sikeresen átköltöztettük Ellához, elrendeztük az ügyvéddel a dolgokat, majd átvettem a ház kulcsait. Ja, és a kocsit is.

– Megkaptad a Hondát? – emelte meg szépen ívelt szemöldökét anyám.

– A nagyit azt mondta, hogy ha nem kell, adjam el.

– Gondolom, meg sem nézted.

– Miért, kellett volna? – kérdeztem vissza, hisz tudtam, milyen kocsijuk van a nagyszüleimnek.

– Mert az nem a régi Honda. De majd meglátod – felelte anyám sejtelmesen mosolyogva.

David csattogott le a lépcsőn, és lehuppant mellém az egyik székre.

– Szia, Jamy! Mikor költözöl? – kérdezte azonnal.

– Milyen jó, amikor az embernek ilyen kedves öccse van – nevettem. – Egyébként hétfőn, ha annyira tudni akarod.

– Anya, lehet enyém Jamy szobája?

– Nem, nem lehet. Majd úgy négy év múlva, ha már kicsit benőtt a fejed lágya – hurrogta le anyám.

David duzzogva keresztbe fonta maga előtt a karját.

– Van fagyi? – váltott azonnal témát.

– Van, de csak vacsora után.

– Inkább hozd le a leckét, hadd nézzem át – utasította apám.

David megforgatta a szemét, és akkorát sóhajtott, mint aki a világ kínját hordozza magán, majd visszament a szobájába.

– Scott ma eljön vacsorázni – közöltem a szüleimmel.

– Ezt miért csak most mondod? – háborodott fel azonnal anyám. – Nem úgy főztem.

– Már rendeltem kaját, ne izgulj! Ide be sem fog jönni. Reggel találkozunk! – Letettem a bögrét az asztalra, és azzal vissza is mentem az én kis birodalmamba.

Vettem egy illatos fürdőt, feltűztem a hajam, és egy könnyű kis piros nyári ruhába bújtam. Közeledett a hét óra. Az asztalt már megterítettem. Semmi flanc, semmi romantikus gyertya, csak két tányér, szalvéta, evőeszközök, egy üveg bor és poharak. Scottot ismerve, úgysem erre fog figyelni. Várakozás közben egyre erősödött a gyomoridegem. Szerettem volna már túl lenni ezen az egészen.

Megcsörrent a telefonom, a futár volt az. Leszaladtam,